

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt = 8 korona, félévre 2 frt = 4 korona,
negyedévre 1 frt = 2 korona.

Egyen szám ára 10 kr. = 20 fillér.

Felolós szerkesztő:

WITTINGER ANTAL.

Kiadó és laptulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reclamációk a kiadótulajdonos-
hoz. Feigl Gyula nyomdászhoz (városkör 81) intézendők.

Nyitltér sora 40 fr. — Hirdetések nagyság szerint.

Városi képviselő-testület.

Köszeg szabad királyi város az ő helyhatósági önkormányzatát és háztartását képviselői közgyűlése által gyakorolja. E közgyűlés törvényes közege a város közönségének s hivatása ezt minden jogaiban és követeléseiben képviselni, érvényes határozatokat hozni és ezeket közzegei által végrehajtatni. Alkothat a törvény korlátain belül szabályrendeleteket, választja a tisztviselőket, a városi segéd- és kezelő személyzetet, igazoló választmányt, küldöttségeket stb.; ellenőrzi a tisztviselőket s ezek ellenében elrendelheti a fegyelmi vizsgálatot; indíthat keresetet, intézkedik a felfüggesztés és helyettesítés iránt; a tisztviselők és egyéb városi személyzet fizetésének, jutalmazásának, napidíjak megállapítása az ő hatáskörébe tartozik, nemkülönben új hivatalok és állomások rendszeresítése, vagy régiek megszüntetése; új építkezések és közlekedési vonatok létesítése, kölcsönvételek, törzsvagyon szerzése vagy eladása. Megállapítja a költségeloirányzatot, megvizsgálja a városi felügyeletet és kezelés alatt álló alapítványokat, intézeteknek és saját pénztári zárószámadásait. A város nevében kérelmezési jogot gyakorol, indítványokat tárgyal, jóváhagy bérleti s egyéb szerződéseket, szabadságot engedélyez és helyettesítésről gondoskodik; pótdótot vet ki és vámokat szab ki; diszpolgárokat választhat, a községi kötelekbe fölvesz polgárokat; pert indíthat, egyezségeket köthet; kegyuri, valamint ebből eredő s vele összekötött jogoknak az érvényben álló törvényes eljárás szerint gyakorol

s általában felsőbb rendelkezésekre, gazdasági, köz-
igazgatási és rendőri tekintetekben intézkedik.

Amint mindezekből látjuk, városunk önkormányzati jogai, dacára az elveszített törvényhatósági jogoknak, nem csekély értékűek és nagyon alkalmasak arra, hogy ezek alapján képviselők szép, az összlakosságra nézve hasznos tevékenységet fejthet ki, csak akarata legyen, hivatottságot érezzen magában és legyen ereje bátorsága jogainak gyakorlásához.

Ámde, mit tapasztalunk? Képviselő-testületünk jobbra csak néma szemlélője a város-köz-
ségi háztartás vezetésének s alig nyúl bele valami fontosabb ágának élesztésére. Az az elégedetlenség, a mely unos-utalan felhangzik egyesek és a közönség köréből, tapasztalható a képviselő-testületben is, csak hogy, amíg a közönséges halandó azért panaszkodik, hogy nyitott fülekre találjon, addig a város szóvivői úgy beszélnek, hogy ne hallja meg őket senki sem. A polgármester, nem mondjuk, hogy nem tesz semmit, de nem tudja magát kellőképen érvényesíteni. A rendőrkapitány . . . beteg, a pénztáros dettó. A tanács, melynek tagjai a polgármester, jegyző, ügyész, rendőrkapitány és tiszt orvos, ez ülészek, de határozataiban nincs nagy köszönet, mert hol itt, hol amott csuppednek el belőle valamit, maga a közgyűlés is halomra dönti nem egy üdvös intézkedését. És így folynak a városnál az ügyek, tart a beteges állapot tovább, anélkül, hogy komoly szó emelkednék az atyák ajkairól s tennének lépéseket valamelyes javulás előidézésére. Ha a városi kassza üres, járó-

műveink tengelyig kavarognak sárban, ha a város valamennyi lámpája beadja a kulcsot, s a város más rendetlenséget tapasztal, akkor hallani a közönség ajakáról panaszos hangokat, társaságokban maguk a képviselő urak is feljajdulnak, de odabenn, a czímeres épületben nem érvényesíti egyik sem szavát, befolyását egészséges állapotok megteremtésére. Ott nagyrészek hallgat, egy másik része komoly tanácskozás helyet társalgást folytat és csak igen csekély azok száma, akik feladatukat lelkiismeretesen teljesítik.

Míg a helyzet így tart, addig nem fognak jobbra változni városi viszonyaink. Csak energikus föllépésnek s számon kérésnek lesz hatása a város-házán és eredménye a közéletben.

A Köszegi Műkedvelő Kör tánczestje.

— Február 27-én. —

Egyesüld tánczestnek volt hirdetve a fényes bál lett belőle. Midőn a műkedvelő kör dalosai föllétek az emelvényre, egy tekintetűt vezettem a jelen volt közönségre s úgy találtam, hogy a mérsékelt szám mellett szebb, elegánsabb publikumot képzelni sem lehet.

A fiatal kör első debütje, általános szempontból véve, sikerültnek mondható. Dohnal Péter karmester szakavatottsága s a dalosok buzgótsága megnyilatkozott az első föllépésnél s ha történt is egy-két bizonytalan hangvegyület, nem tagadható, hogy a dalosok rövid idő óta tartó működésük eredményeért elismerést érdemelnek. S amíg kedélyes, szórakoztató perceknek szereznek önmaguknak s közönségnek, nemes missziójuk is van, amennyiben ez a kör van hivatva jelenleg amúgy is verszegény társadalmi életünkbe egy kis vért önteni, társadalmunkat, együttműködésünket fejleszteni s megerősíteni, a dalnak varázslatos hatásával mellőzni az emberek ferde, egyoldalú nézeteinek, felfogásainak s

TÁRCZA.

Játék.

Gyerekké tudnék lenni újra!
Játsszánk a földre lecsúszva.

Kapnék lekvaros kenyeret,
Azt is megosztanám veled.

Elköltve a jó esleget,
Játsszánk férj- és feleséget.

Egymás fülebe megfogóznánk,
Lekvaros szájjal csókolóznánk.

A mamák persze észre vennék,
A bűnösöket haza vinnék.

S a porban játszó amorettek,
Szenvednének, mivel szerettek.

Zempléni Árpád.

Egy műértő vendég.

— A „Köszeg és Vidéke” eredeti tárcája. —

A napokban itt járt nálunk egy fiatal morva földbirtokos. Érdekes, nyulánk szőke fiatalember volt, aki odabaza, egy szép verőfényes napon, földhöz vágta a könyvét a miből olvasott s két hétre neki indult a világnak, minden határozott cél nélkül. Így vetődött el Köszegre, roppantul mulatva a saját ötletén.

Ha a vasúti kocsiból meglát egy regényesen fekvő

kis falucskát, a következő állomásnál kiszál, beköborolja a vidéket, ezik a kocsiban rostélyost, meg tojásrántottát s iszik rá olyan bort, amitől ecetes uborkának képzelet magát. Kap olyan éjjeli szállást, hogy a párnák között akaratlanul is öngyilkosságot követhetne el, annyira ki van téve a megfúlás veszélyének, és — mind ezt pompás mulatságnak tartja.

Hanem valami mégsem tetszett neki. Az, hogy Magyarországon oly ritkán hallani magyar szót. Ugy tünt fel neki eddigi utazása, mintha ki sem mozdult volna Ausztriából. Sopronra leginkább bosszankodott, mert — ugymond — azok valóságos bécsiak. Jobban tetszett neki Szombathely, mivel ott egymásután hat embertől kérdezte, hogy hol van a Rathhaus, mind-egyiktől azt a lakonikus választ kapta: *Nix Dörjes*.

(Most egy nagyot sóhajtok.) Szombathelyen a pályaudvarban éppen azon gondolkodott, hogy merre menjen, midőn meglát közvetlenül a peron mellett egy indulásra kész vonatot. Nem tudom miért, beült egy III-ik osztályu kocsiába s kényelembé helyezve magát, várta a vonat indulását. A kалуznak megfizette a menetdíjat, a vonat elindult. Utkösbén nagyon eltűnődött azon, mi lehet az oka annak, hogy úgy ráznak a kocsi. Háromnegyed óra múlva egy állomásra értek, hol mindenki kiszállt a kocsiból s azért megnézte az állomás nevé: Köszeg. Hohó! Hísz az ő jegye is ide szól, itt őneki is le kell szállani. Hamarosan felkapta a táskáját s leugrott a coupéból. A pályaház előtt levő omnibusznak elolvasta a felirását, de nem szállt be, hanem gyalog nekiindult a város felé vezető utnak. A honvédkaszárnya közelében találkozott velem s kérdezte, hogy mesze van-e a Strucz-szálló. Magadtam a szükséges felvilágosításokat s megfelelttem arra a kérdésre is, hogy micsoda nevezetesebb láttnivalóink vannak. Erre azután azt az ajánlatot tette, hogy vacsorázzunk ma együtt s

mikor én gondolkozva hallgattam egy ideig, akkor ő finoman mosolyogva, becsületszavával biztosított, hogy nem vigeceel van dolgom s bemutatatta magát. Én is bemutatam magamat és mindketten jóízűen neveltünk, miközben én megígértem, hogy rendelkezésére állok, este a korzón találkozhatunk. Szívélyesen üdvözöltük egymást, azután elváltunk.

Este csakugyan találkoztunk a korzón. Zajosan üdvözölt s per te szólított. Nekem tetszett ez a bohó fia s tegeződöttünk úgy, mintha régi ismerősök lettünk volna.

Diszkrétan gusztálta a sétáló hölgyeket a karomba öltve a kezét azt mondja, perazé németül:

— Barátom, nálatok egészeu casinós hölgyek vannak.

— No hát.

— Mutass be egynéhánynak.

— Egynéhánynak? Most mingyárt? — kérdeztem meglepetve.

— Nem. Majd az orpheumban.

— De hisz itt nincs orpheum.

Nem tesz semmit, akkor majd holnap elmegyünk vizitbe. Nézd csak, ki az a vékony hölgyike, aki azt mondta annak a magas katonatisztnek: szervusz?

— Hohó! Azt mondta szervusz? Ez nem is rossz.

— Ugy-e, itt jó viszony van a katonaság és a polgárság között?

— Hogyne, barátom. Kitűnő viszony van közöttünk.

Hísz abból is láthatod, hogy nem csak a kincstári, hanem a cibél hölgyek is szervuszoznak katonákkal.

— Hát kicsoda az a hölgy, a szalagos kalappal?

— Az, barátom, menyasszony.

— Hát ez, aki itt jön?

— Ez is menyasszony.

— Ejha! De sok menyasszony van nálatok.

— Hja, barátom, furcsa időket élünk.

